

vinde den globalisering for Danmark. Det giver mulighed for, at også kortuddannede kan få nye job, som vi skal have skabt. Og de kloge hoveder bliver nok endnu bedre udrustet, hvis de har mulighed for både at få en god uddannelse i Danmark og/eller i udlandet.

Formanden:

Tak til videnskabsministeren. Så er det ordføreren for forespørgerne, hr. Per Clausen, for anden runde.

Per Clausen (EL):

Jeg synes på mange måder, det har været en underlig provinsiel national dagsorden, som en stor del af partierne har lagt frem i dag. Synspunktet har meget fokuseret på, at når vi vil noget i Danmark, så betyder det nok ikke så meget, hvad der sker ude i verden. Det vil sige, at man ignorerer, at der jo faktisk er en politisk kamp om, hvordan globalisering skal se ud.

Det er ikke, fordi Enhedslisten ikke er begejstret tilhænger af, at mennesker kan rejse rundt i hele verden og tage en uddannelse, rejse rundt i hele verden og arbejde, rejse rundt i hele verden og blive inspireret. Det er jo ikke os, der står bag denne lovgivning, som gør det ganske vanskeligt for mennesker at komme ind i Danmark og gør det ganske vanskeligt for mennesker, der har været i udlandet og er blevet forelsket og er blevet gift, at komme tilbage til Danmark, i hvert fald hvis de vil bo sammen med den, de er forelsket i.

Kl. 11.55

Så det er vi sådan set helt enig i – men det er altså globaliseringens indhold. Så siger man: I skal ikke være bekymrede, for der er ingen fare på færde. Nej, det er nok rigtigt, at USA har en klar forventning til, at de kan bruge WTO-forhandlingerne til at liberalisere stort set på alle områder undtagen der, hvor de skal have beskyttet deres egen produktion.

Et af de områder, USA gerne vil have liberaliseret på, er serviceydelsesområdet. Det vil EU og Danmark i øvrigt også gerne. For USA er det så også særlig vigtigt, at uddannelsesområdet bliver liberaliseret. Man siger, der ikke er nogen fare, fordi EU har vedtaget en politik, der går ud på, at vi har et mandat til at sige, at vi ikke vil være med til det.

Men det er jo bare den samme retorik, som de samme politikere havde, da vi for 3-4 år siden diskuterede GATS-forhandlingerne, og hvor det også startede med, vi fik at vide, at der ikke var

nogen problemer. Der var ingen fare. Da så uddannelse blev taget ud, fik vi at vide, at nu havde vi gudskelov opnået en sejr, så nu var der ingen problemer. Man fjernede altså et ikkeeksisterende problem.

Den samme diskussion har vi haft i forbindelse med EU-forfatningen, og nu har vi den igen i forbindelse med WTO, og vi har den i forbindelse med servicedirektivet, hvor vi også, da den første udgave af servicedirektivet kom frem, af de samme partier fik at vide: Der var ingen problemer, der var ingen fare på færde. Vi var sammen med andre med til at sikre, at der kom en diskussion, og at der kom klarhed over, om der var nogen problemer. Så har man rettet op på det – i hvert fald i en vis udstrækning.

Vi tror bare, det er meget vigtigt at følge det her meget opmærksomt, selv om vi selvfølgelig tager de politiske sejre, der måtte komme, med.

Så har debatten vist, at der i ordvalget sådan set ikke er nogen problemer i det danske Folketings. Selv om hr. Morten Homann næsten nåede frem til, at Det Radikale Venstre nok var offensive fortalere for betaling af uddannelse, så har Det Radikale Venstre i hvert fald så meget nationalt sindelag tilbage, at det ikke skal ramme danskere i Danmark.

Men det er jo ikke så meget det, der er problemet. Det, der er problemet, er, at når man så spørger direkte til, om man kan garantere, at vi ikke får udvidet betaling, om man kan garantere, at danske offentlige midler ikke skal gå til private universiteter, så kommer vi aldrig længere end til »det ikke er hensigten«.

Efter min opfattelse er det ikke nok. Jeg synes for så vidt jo også, at det er ret karakteristisk – nu skulle jeg til at kalde det de tre regeringspartier, det er selvfølgelig ikke helt passende, selv om man indimellem godt kunne få det indtryk, at det er sådan, det er – at der i det forslag til vedtagelse, de stiller, er to elementer: Det ene er en forherligelse af regeringen både i fortiden og nutiden, og det andet er det bemærkelsesværdige, at de ikke forholder sig til det, der er spørgsmålet i dag, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt de også i fremtiden vil sikre, at der ikke bliver øget betaling på uddannelsesområdet, men at den tværtimod bliver reduceret, og at vi ikke indfører nye former for betaling.

Så siger ministeren, at ministeren ingen planer har om det. Men jeg tror nok, at de erfaringer, vi har med politik i Danmark, viser, at det ikke er nogen stærk afvisning, når en minister siger, at ministeren ikke har nogen planer om